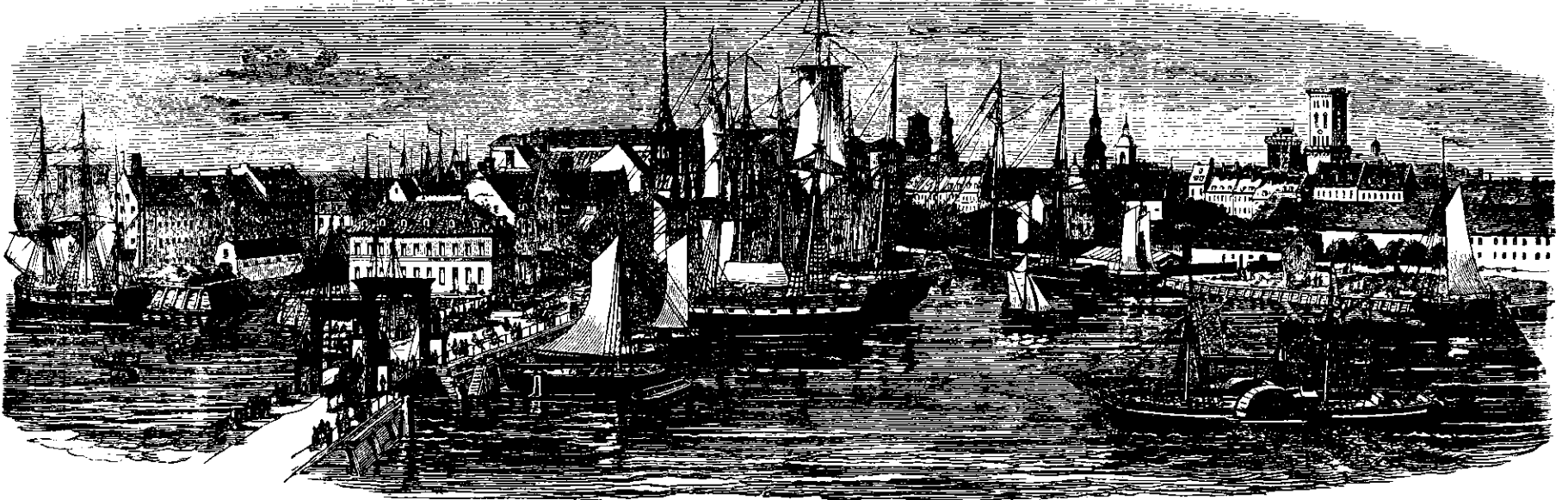

Illustreret Tidende.

Nr. 107.]

Udkommer hver Søndag.

— Kjøbenhavn den 13. October 1861. —

2 Ablr. Kvartalet.

[3die Bind.

Indhold.

Frederik Christian Bornemann. — Den evangeliske Alliances Møde (Slutret). — Fra Danewirkefællingen. — En Maaerftindsaften ved Malmo Slot. — Ugens Politik. — Hermann (fortsat). — Fra Kirkegaarden, II. — Felt-Pangeloier for den franske Armee.

Frederik Christian Bornemann.

For en stor Deel af vore Læsere er dette Navn maaskee ikke nalie kendt, thi det har aldrig været hørt i vort politiske eller bevagede Liv, og dog er det et Navn, som i den videnskabelige Verden har en udmærket Klang, og Den, der har det, hørte ikke blot til vort Universitets aandrige Lærere, men har ogsaa fremkaldt en saadan Forandring i et af vore vigtigste Lærefag, at han med Rette har Krav paa almindelig Anerkjendelse.

F. C. Bornemann var født i Kjøbenhavn den 18de October 1810; hans Fader var den i Aaret 1840 som Universitetets Senior afskede Conferentsraad Matthias Hastrup Bornemann, en vel anseet Jurist med overveiende filosofisk Reining. De Fag, som han med særegen Forsjærlighed havde gjort til Gjenstand for sit Studium og sin Lærevirksomhed, vare derfor ogsaa de, i hvilke der frembyder sig den videste Mark for Tænkeren, hvor han, uden at være hæmmet af positive Lovbud, efter hvilke han maa indrette sit System, kan overlade sig til en overveiende filosofisk Deduction, og vi finde derfor Faderen bestandig i Selskab med de samme Discipliner, som Sønnen senere modtog i Arv efter ham — den almindelige Retslære, Criminalretten og Folketretten. Endnu ikke 17 Aar gammel blev vor Bornemann fra Metropolitanstolen dimittet til Universitetet, og erholdt Udmærkelse baade ved Examen artium og ved Philosophicum, som han underkastede sig det følgende Aar. Nu lavede han sig med Iver over Lovkyndighedens Studium, men dyrkede ved Siden deraf uafbrudt Philosophien; det er ganske naturligt, at for et klart og skarpt Hoved som Bornemann, med Anlæg for speculativ Tænkning og med en mere end almindelig Indsigt i Philosophien, maa den praktiske og overveiende exegetiske Maade, hvorpaa Retsvidenskabens da foretoges og dyrkedes ved Universitetet, have været meget trivial. For at tilfredsstille sin videnskabelige Forsterlyst maatte han derfor paa en ganske anden og grundigere Maade, end den almindelige, trænge ind i Videnskabens Kjerne, og da han i 1833 — samme Aar som Orla Lehmann, Fr. Knuth og Hall — afsluttede sit Examensstudium, havde han allerede lagt en dygtig videnskabelig Grundvold til at bygge videre paa. Hans Flid, Grundighed og Selvstændighed fandt ogsaa Anerkjendelse ved Universitetet, idet han til den theoretiske Prøve fik Egregie, en Udmærkelse, der i de sidste 40 Aar kun er blevet tvende andre Jurister, A. W. Scheel og A. F. Krieger, til Deel.

Der kunde ikke for Bornemann være megen Tvivl om hvad der egentlig var hans Kalb, og han begyndte snart at uddanne sig videre til dette, til Universitetslærerens betroede Stilling. I Begyndelsen af 1834 indtraadte han vel som Volontair i Cancelliet, men allerede samme Efteraar lyftedes det ham, med Understøttelse af Fondens ad usus publicos og et Par Universitetsstipendier, at tiltræde en Reise til Frankrig og Tydskland, der blev særlig befrugtende for hans videnskabelige Virksomhed ved et længere Ophold ved Tydsklands

berømteste Universiteter og ved Omgang med disses store Tænkere. Efter et toaarigt Ophold udenlands vendte han tilbage hertil for yderligere at forberede sig til sit Kalb; sit Studium benyttede han til at udarbejde en Disputats for Licentiatgraden, og det Stof, han valgte til denne Afhandling, er særdeles betegnende for den Stilling, han indtog og senere har indtaget til Videnskabens: den omhandler crimen raptus, Bortførelsesforbrydelsen. Der maa aabenbart være vægtige Grunde for en aandrige Jurist til at gøre en Forbrydelse som denne, der under vore Forhold og i vor Tid vel kan kaldes aldeles upraktisk, til Gjenstand for en udførlig Behandling, men at saadanne Grunde have ledet Forfatteren, ser man bedst ved at gennemlæse Afhandlingen, der til enhver Tid vil have en høj Plads i vor videnskabelige Literatur som Vidnesbyrd om det Udbytte der kan drages af en Anvendelse af den spe-

culative Tænkning, af Philosophien og Psychologien paa Retsvidenskabens Omraade. Og det er ikke blot for den Retskyndige, at denne Disputats har Interesse, det er for enhver, der interesserer sig for videnskabelig Forskning: Forfatterens Undersøgelse om Kjønnenes forskellige Stilling, ikke blot retligt men reent menneskeligt, om de sædelige Principer, der bære hele Livet, om Alderens Betydning for Individets Stilling saavel isoleret som i Slægtlivet, rober en omhyggelig og klar Gjennemtænkning, og Bornemann har i denne sin første Afhandling nedlagt Resultater af sit Studium, som han indtil den sidste Dag benyttede og støttede sig til i sine Forelæsninger. Meget Betydning har Disputatsen ogsaa som Bidrag til en klar Anskuelse af Forfatterens Charakter: der gaar igjennem den den samme dybe Følelse af Nødvendigheden af en sædelig Opfattelse af alle Livets Forhold, i den samme al-

Statsraad, Prof. F. C. Bornemann, R. af D. P.M.

(Efter et ældre Daguerreotyp.)